

NO DIGUIS NO

Fa un parell de mesos vaig anar a la inauguració de la Llibreria Orient perquè una bona amiga m'hi va convidar. Era un dissabte de gener, fred i rúfol, però vaig deixar-me portar. Em va semblar un trajecte llarg i un cop arribades em vaig adonar realment de la situació. Era una trobada d'artistes, d'*sketchers*, gent diversa amb una passió comuna pel dibuix. Desafiant la tramuntana van agafar els pinzells, els colors i les llibretes i en un tres i no res es van escampar pels voltants com els pigments sobre l'aiguada de l'aquarel·la. Tothom a dibuixar! I jo, què faria allà, tot el matí? Vaig començar un pelegrinatge per les set llibreries que estrenaven a Calonge, nou Booktown de Catalunya. Bona idea, aquesta d'enllaçar llibres i territori. De fet, ja en coneixia un de Village du Livre et des Arts, Montolieu, prop de Carcassone. Els francesos sempre han sabut vendre's bé. Vaig passar del còmic a la novel·la històrica i a la poesia escrita en català. Els llibres infantils i juvenils me'ls vaig saltar. Avui no toca, avui faig festa. I vaig tancar el meu recorregut amb la literatura oriental. Necessitava una mica d'espiritualitat. Vaig passejar els ulls per portades i títols tant desconeguts com atractius i de cop i volta, el *Ramaiana* de Valmiki!! Feia temps me'n va parlar un antic enamorat, potser per guanyar-me, i em va quedar aquell cuquet, aquella salivera de voler-ne més però el temps i la brutícia del dia a dia me l'havia reservat en un racó molt profund de la meva memòria. Quina alegria! El vaig agafar i asseguda en un raconet vaig fullejar-lo amb una mitja por, mitja veneració. No sé ben bé per què. Em vaig deixar seduir per la reproducció de les il·lustracions d'un manuscrit mogol del segle XVI. En gairebé totes hi apareixien dibuixos de plantes, d'arbres i flors amb un traç tan delicat i uns colors tan hipnòtics que vaig desaparèixer, que de tant mirar-los vaig desaparèixer, vaig marxar de la butaqueta còmoda on m'havia parapetat i em vaig trobar envoltada de verd i d'or i d'escarlata i de més verd i d'un groc metàl·lic que em duien de la mà i em feien voltar per aquells paratges talment com Gentil i Flordeneu. La verdor, l'exuberància de la vegetació, els fruits a tocar dels dits, el silenci, el silenci, el silenci... Ei, fa estona que et busco!! Vinga, va, marxem, que ja hem acabat. No vull arribar massa tard, ja soparem a Barcelona. Vaig seguir-la sense esma fins al seient del darrere, no tenia ganes de parlar, volia retrobar el silenci perdut.

La setmana passada la meva amiga em va venir a veure amb una proposta curiosa. Els de la Llibreria Orient volien que hi anés a presentar l'últim llibre de contes publicat per una petita editorial que tot just començava. Sabien que treballava de

redactora en una revista *on-line* d'una certa volada i com que ens vam conèixer el dia de la inauguració i tenien amiatat amb la meua amiga, tot els va quadrar. La veritat és que em feia mandra anar-hi i a més a més hauria de conduir jo, cosa que no em seduïa gens però de sobte vaig recordar la inauguració i vaig tenir un calfred, m'hi vaig deixar alguna cosa, no sé què era però potser pagava la pena anar-hi. I em convidaven a una nit d'hotel amb sopar i esmorzar. El meu cervell va gestionar ràpidament la informació i... Sí, d'acord. No tinc res a l'agenda. Hi puc anar.

Havia de ser a la Llibreria Orient a les sis, una hora amable ni massa matinera ni massa tardana, una hora gens sospitosa, d'aquelles que no et fan esperar cap mal, per tant m'he dit marxa de bon matí i passeja, passeja avui que el dia s'ha llevat per enlluernar-te. Hi he arribat tard. Em moria de vergonya. Sempre faig tard i mai no en tinc un bon motiu. Avui he badat, literalment. He badat davant del mar, al passeig, prop de la Torre Valentina. Tan bon punt hi he entrat la retina ha buscat per les prestatgeries i per sobre una taula atapeïda de llibres i l'ha trobat. Fantàstic! Encara el tenen. O l'han reposat o no el venen. Tant se val. He començat la presentació parlant de la gran tasca d'aquesta petita editorial que competia amb gegants i que s'havia fet un lloc a base d'honestedat i de bon criteri literari. Tot seguit he llençat a l'auditori un parell de preguntes generals i a partir de les respostes he presentat subtilment els contes deixant, sempre s'ha de fer, la intriga justa que anirà corcant els receptors i així marxaran tots amb l'exemplar de contes a la butxaca. Feina feta!! Ens hem acomiadat i cap a l'hotel amb l'excusa del cansament acumulat, la conducció... Per fi sola. Per fi lliure. No les tenia totes però ha anat força bé. No sé si demanar xampany i unes trufes. Semblaré una *snoob* revinguda? Habitació 8. Sí, mitja dotzena de trufes i una ampolla de xampany. Sort que avui duia la bossa gran, no crec que se n'hagi adonat ningú. Val més que esperi el grum, no fos cas. Toc, toc. Deixi-ho sobre la tauleta. Gràcies. Bona nit. Ara sí. Les il·lustracions segueixen hipnotitzant-me. Capítol 8 del *Ramaiana* de Valmiki. Els arbres i les plantes i els seus poders. El poder verd, el poder de la vida. Aquest verd intens i suau alhora i groc i escarlata... I el silenci, el silenci. He dormit com no ho feia des de fa temps. La tornada a Barcelona se m'ha fet curta, potser el descans hi ha ajudat. He aparcat a la plaça de sempre, he agafat l'ascensor fins al vuitè, he obert la porta de casa mentre deia Holaaaa i... Però què hi fa aquest ficus aquí? I aquesta iuca? I l'àloe vera? I aquesta flor de Pasqua? Només he estat fora 24 hores!!! Poso la mà a la bossa per agafar el mòbil i... el *Ramaiana* de Valmiki!!!